

Stalo hette en ond och grym jätte, som bodde i storfjället. Ingen vågade nalkas hans boning eller fiska i sjön nedanför fjället utan att först lägga ett par renstekar eller en renost på det altare, han byggt åt sig ett stycke ovanför sjön. Om lapparna uraktläto att göra detta, kunde de vara förvissade om att Stalo dödade deras renar eller sände vargen att jaga och förgöra dem.

Nu fanns där i trakten en fyndig och modig lappgosse, som hette Kauras. Han beslöt att besegra jätten. En dag gick han till sjön för att fiska, utan att först ha lagt något på Stalos altare. Jätten lät ej vänta på sig utan kom nedrusande från fjället. "Bort, bort", röt han och hotade Kauras med sina väldiga nävar. Men Kauras satt där lugn och sade: "Lugna er far, jag skall gå, när jag fiskat till en börda". Jätten svarade, att om han ej ginge sin väg strax, skulle han slå ihjäl honom. Men Kauras påstod att det skulle han ej kunna. Då blev jätten ond och frågade om pojken ville brottas med honom. Kauras svarade, att det ville han inte, men de kunde väl pröva styrkan på annat sätt och han föreslog, att de skulle se efter, vilken som förmådde stänga huvudet längst in i någon av granarna, som stodo omkring dem.

Jätten började och sprang mot en av granarna, så att kottarna röko ner över honom. Men något hål blev det ej. "En gång till", sade jätten, och sprang mot granen så att han föll avsvimmad till markem med blödande huvud.

Medan han låg där, skyndade Kauras att draga barken från en annan gran, varefter han högg ett hål i stammen, så stort, att han bekvämt kunde sticka in huvudet däri. Sedan lade han barken däröver och gick tillbaka till Stalo. Äntligen vaknade jätten, men ville ej göra något nytt kraftprov. "I var ändå en stackare, stora långa karlen, som I är", hånade Kauras. "Så här skall man göra". Och så sprang han mot granen, som han holkat ur, och stötte in huvudet ända till öronen. Då blev jätten Stalo rädd och gick sin väg.